

Koncerty v Hummelovom múzeu

Klaviristka Blanka Juhaňáková mala zaujímavý nápad — usporiadala v priestoroch Hummelovho múzea v Bratislave cyklus speváckych koncertov mladých umelcov, ktorých pravidelne sprevádza na klavíri. Hummelovo múzeum má jedinečnú atmosféru, počas hudobných produkcií, ktoré sa tu konajú, má poslucháč dojem, že sa očitol v nlektórom zo starých hudobných salónov Bratislavky. Medzi umelcami a publikom tu nastáva veľmi intímny kontakt a srdečná, spontánna atmosféra. V priebehu júna a začiatku júla sa tu konali tri spevácke koncerty.

Prvý z nich patril *Gabriele Pittnerovej*, slovenskej sopranistke, ktorá od roku 1988 žije v Nemecku, a pre ktorú rozbitie železnej opony znamenalo priležitosť predstúpiť pred slovenské publikum. Pre svoje vystúpenie si zvolila pomerne náročnú zostavu operných árií, z ktorých predovšetkým zaujal jej prednes oboch slávnych árií Kráľovnej noci z Mozartovej Čarovnej flauty. Pittnerová ich predvedla štýlovo verne a pre svedčivo, s brilantnou koloratúrnou technikou, jedinečným vyklenutím hudobných fráz, zrozumiteľnosťou každého slova. Ďalšia časť patrila romantickému repertoáru, ktorý — ako sa ukázalo — je spevácke veľmi blízky. Áriu Philiiny z opery Mignon od A. Thomasa spievala Pittnerová veľmi jemne a decentne, rovnako u árie Gilda z Verdiho Rigoletta sa jej podarilo vytvoriť pozoruhodnú psychologickú sondu do života hrdinky. Zatiaľ čo v kavatíne Roziny z Rossiniho Barbiera zo Sevilly boli badat drolné zakolisania v rytme i frázovaní, u árií často romantických —



Lakmé z rovnomennej opery L. Delibesa a Il Bacio od L. Arditia — nechýbal potrebný lesk, brio, dokonalé technické zvládnutie všetkých nuansov a hlavne sústredenie na výraz a štýl diela. U Pittnerovej Je veľkou devízou pevnosť a istota každého spievaného tóriu, dobré frázovanie a maximálne umelecké nasadenie.

Na druhom koncerte sa pred-

stavila *Andrea Dudášová*, čerstvá absolventka VŠMU, ktorá v súčasnosti pôsobí ako sólistka v pražskej Opere Furore. Má krásne zafarbený lyrický soprán, cudzie jej nie sú ani polohy tendujúce k mladodramatickému odtoku. Tažisko jej vystúpenia bolo v hudbe 19. a 20. storočia. Zaujala predovšetkým

darilo veľmi dobre (spievala Gounoda, Duparca a Faurého) a hoci na niektorých miestach bola cítia určitá technická rozkolisanosť, jednoznačná koncentrácia na výraz vdýchla týmto piesňam punc jedinečnosti. Určité problémky boli badat v pristupe Dudášovej k Mozartovi, avšak pokial si speváčka v budúcnosti osvoji štýlové aj technické zásady mozartovskej interpretácie, nie je vylúčené, že práve tento skladateľ by mohol byť jej doménou. Pozoruhodné bolo predovšetkým Dudášovej stvárnenie vnútorného sveta a myšlienkového obsahu tejtoj plesne alebo árie. Vie plasticky a výrazuplnie vykresliť každý detail i posolstvo celku.

Tretí koncert patril *Dagmar Lavorovej*, sólistke opery SND, ktorá na rozdiel od predchádzajúcich dvoch speváčok si svoje vavriny na hudobnom nebi už vydobyla. Neopakovateľný bol jej prednes cyklu R. Schumannova Život a láska ženy. Podarilo sa jej tu vniknúť do najsemennejších a najintímnejších poloh Schumannovej hudobnej reči a obsahu jednotlivých piesní cyklu. Nemenej znamenite si počínať i v áriach F. Cileu, P. Mascagniho, A. Ponchielliho a G. Verdiho (s batytonistom V. Chmelom).

Klaviristka Blanka Juhaňáková bola všetkým trom speváčkam výbornou a vzornou komornou partnerkou. Jej hra nie je len „obyčajné“ sprevádzanie, ale dokreslenie atmosféry a ducha každej interpretovanej skladby a výbornú opora účinrepertoári sa miladej speváčke kujúcim.

Miroslav Blahynka

Hudebný život, 29.05.1991

Konzerte im Hummel Museum

Die Klavierspielerin Blanka Juhaňáková hatte eine interessante Idee — und zwar, in den Räumlichkeiten des *Hummel Museums* in Bratislava ein Zyklus von Gesangskonzerten junger Künstler, die sie regelmäßig am Klavier begleitet, zu veranstalten. Das Hummel Museum hat eine einzigartige Atmosphäre, während der musikalischen Aufführungen, die hier stattfinden, hat der Zuhörer den Eindruck, in eines der alten Musiksalons von Bratislava versetzt zu werden. Zwischen den Künstlern und dem Publikum entstehen hier ein sehr intimer Kontakt und eine herzliche, spontane Atmosphäre. Im Juni und Anfang Juli fanden hier drei Gesangskonzerte statt.

Das erste Konzert gehörte Gabriela Pittnerová, einer slowakischen Sopranistin, die seit 1988 in Deutschland lebt, und der Fall des Eisernen Vorhangs die Gelegenheit bot, vor dem slowakischen Publikum aufzutreten. Für ihren Auftritt wählte sie eine verhältnismäßig anspruchsvolle Zusammenstellung von Opernarien, von denen vor allem ihr Vortrag beider berühmten Arien der Königin der Nacht aus Mozarts Zauberflöte packend war. Pittnerová trug sie stilgetreu und überzeugend, mit einer brillanten Koloratur-Technik, einer einmaligen Wölbung der musikalischen Phrasen, mit Verständlichkeit jedes Wortes vor.

Ein weiterer Teil gehörte dem romantischen Repertoire, das — wie sich gezeigt hat — der Sängerin sehr nah ist. Die Arie der Philine aus der Oper Mignon von A. Thomas sang Pittnerová sehr zart und dezent, ebenso gelang es ihr, bei der Gilda-Arie aus Verdis Rigoletto eine bemerkenswerte psychologische Sonde in das Leben der Helden zu kreieren. Während in der Kavatine der Rosina in Rossinis Der Barbier von Sevilla ein kleines Schwanken im Rhythmus und in der Phrasierung zu bemerken war, fehlte es bei den häufig romantischen Arien — Lakmé aus der gleichnamigen Oper von L. Delibes und Il bacio von L. Ardit — nicht an dem erforderlichen Glanz, der Brillanz, der vollkommenen Beherrschung aller Nuancen, und vor allem an der Konzentration auf den Ausdruck und den Stil des Werkes. Bei Pittnerova ist die große Devise die Festigkeit und die Sicherheit jedes gesungenen Tons, eine gute Phrasierung und der maximale künstlerische Einsatz.